

La revolució assenyada

«Nosaltres, de forma pacífica, enraonada i serena hem aconseguit un mandat per autodeterminar-nos i hem decidit construir una República de dret. Res ni ningú ens prendrà el somni»

El dia 20 de setembre centenars de milers de persones de manera espontània van decidir que havien de deixar tot el que estaven fent per anar, sense haver-ho previst, a manifestar-se. L'Estat estava atacant frontalment el nostre govern de forma violenta. L'únic motiu: voler organitzar un referèndum. En pocs minuts una munió de gent es va congrega davant de la conselleria d'economia entonant càntics i fent crides a la llibertat pels representants detinguts. Aquell dia ens vàrem saber invencibles com a poble. Aquell dia es va perdre la por a la por. L'1 d'octubre es va guanyar precisament perquè ja havíem saltat el mur.

L'Estat sap que aquell dia ens vàrem empoderar com mai. Potser és per això que va decidir empresonar els dos homes als que ha fet responsables de que un poble plantés cara a la persecució i la censura, per la força, del dret democràtic a votar. Una autèntica onada democràtica està essent jutjada com a sediciosa, tumultuosa i, en definitiva, violenta. La desvergonya de l'estatu quo espanyol no té límits.

Nosaltres, de forma pacífica, enraonada i serena hem aconseguit un mandat per autodeterminar-nos i hem decidit construir una República de dret. Res ni ningú ens prendrà el somni. Fins i tot els que pretenguin vendre'ns d'amagat (no és res extraordinari, sempre n'hi ha en aquests processos) per no perdre els seus privilegis (o per guanyar-ne de nous) han de tenir clar que la gent els passarà per sobre i, a més, tindran el dubtós honor de ser un símbol de l'alta traïció per segles. No valdran excuses que retorcin el lèxic ni astúcies semàntiques sobre el seny i la responsabilitat, el poble ho entendre perfectament i els assenyalarà. Els pendons vermells del Victus de Sánchez Piñol van voler rendir-se més d'una vegada i, malgrat saber que la victòria era impossible, el poble mai els ho va permetre. Desitgem un altre final ara però recomanaria que els que tinguin temptacions tinguessin en compte aquest passatge de la novel·la històrica.

Fins avui hem fet la feina, hem posat urnes on no ens deixaven, hem imprès paperetes on estava prohibit, hem dormit en col·legis que havien estat precintats, hem rebut cops de porra, insults, menyspreus, empresonaments, persecucions, vexacions públiques, falses acusacions, ens han dit nazis, ens han dit que érem violents mentre molts d'ells sortien amb banderes de l'àguila a passejar-se, etc.

Ens hem mantingut alçats i ho hem fet, sempre, amb la mà estesa. No esperant cap regal ni cap concessió sinó esperant poder resoldre les coses com s'han de resoldre en la civilització: parlant i enraonant. És per això que continuem esperant poder negociar amb qui vulgui asseure's. La paciència i la discreció és una eina imprescindible tot i que, sovint, se'n té molta menys de la necessària, aquest poble en té i també és un gran mèrit que cal remarcar. Sigui com sigui, però, la feina la continuarem fent sense esperar que ningú ens la faci. Som molts i units semblen molts més.